

Scherp onscherp

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Fenna Riethof

Scherp onscherp

Ambo|Anthos
Amsterdam

Deze uitgave is tot stand gekomen dankzij
bemiddeling van Jelte Nieuwenhuis, literair agent.

ISBN 978 90 263 7211 7

ISBN 978 90 263 7212 4 (e-book)

© 2026 Fenna Riethof

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Omslagontwerp Dog and Pony

Omslagillustratie © Thomas Parker / Pexels

Foto auteur © Ester Gebuis

Ambo|Anthos *uitgevers* vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

‘I wonder if the sad I’d be without you would be less than the sad I get from being with you.’

– Tom Wambsgans, *Succession* (s2e10)

1

Een helder inzicht zou vanzelf komen, als ze maar bleef zitten. Dat wist ze bijna zeker. De omstandigheden waren hier zo goed, zo anders dan normaal, zo, zo speciaal voor háár. Ze zat boven op een hoge stapel stenen en was net op adem gekomen na de klim. De bovenste steen was groot en vlak, als een plateau. Het kleedje van de Halloween-afdeling van de Walmart beschermde haar huid tegen het ruwe gesteente. Op het geluid van de krekels na was het stil. Heerlijk, knisperend helder stil. De zon stond niet meer loodrecht op haar kruin – ze had iets eerder moeten vertrekken vandaag, of juist later, maar ach, het pakte goed uit, de warmte was weleens erger geweest. En de eerste helft van de wandeling die achter haar lag was precies zoals ze had gehoopt: duidelijk bewegwijzerd maar niet té, lang maar niet té, en fysiek uitdagend maar ook niet té.

Ze snoof de zuivere lucht op, plaatste haar handen achter zich en strekte haar benen in een V voor zich uit – en schrok.

Een zwerm vogeltjes fladderde op uit een struik.

Er had een hard geluid geklonken. Een valse noot in een sereen muziekstuk. Een losse kwasthaar op een pasgeverfde muur. Het was een schreeuw geweest, van een mens, of van een dier dat klonk als een mens. Terwijl ze met haar hand boven haar ogen het landschap afzocht, klonk de echo na.

Ze zag het pas toen ze alweer ontspande – nu steunend op haar

ellebogen alsof ze op het strand lag. De neus van haar linkerschoen wees het aan: een mensje, dat tussen duim en wijsvinger niet groter was dan een fietsventiel. Het, *hij*, scharrelde in de verte tussen de glooiingen. Hij had een witte tulband op en misschien een bloot bovenlijf. Ze kneep haar ogen samen – ja, hij had een bloot bovenlijf.

Vreemd, om ineens toch niet alleen te zijn. Ze haalde zonnebrand uit haar tas. Bij het smeren maakte ze vlekken op haar korte broek. En terwijl ze haar vingers afveegde met een punt van het met pompoenen bedrukte kleedje – wat was het toch een lelijk ding – stroomden er melkachtige beekjes van zweet vermengd met zonnebrand over haar lichaam, die hun oorsprong vonden in haar oksels, knieholtes en onder de beugel van haar bh. De bultjes van de bedwantsen, die nu alleen nog ontsierende vlekjes waren, begonnen weer te jeuken. Ze krabde overal. Er hoopte zich pulp op onder haar nagels.

De jongen scheen geen duidelijk doel te hebben. Zijn bewegingen waren stroperig, alsof hij door een sloot waadde. Ze probeerde zich te concentreren op de bergen en de boompjes die over het landschap verspreid stonden: hun grillige takken die naar de hemel wezen en de spijkerachtige blaadjes die in bosjes bij elkaar groeiden. Niet naar het figuurtje kijken bleek een moeilijke opgave. Ze had eens gelezen dat mensen automatisch naar beweging keken, wat iets met overleven te maken had – wat haar deed denken aan overleven, wat haar deed denken aan het feit dat ze een hoed had moeten kopen in het dorp, wat haar deed denken aan alle andere dingen waar ze spijt van had.

Moeizaam draaide ze een kwartslag. Waar was ze gebleven? En hoe kwam ze er terug? Maar de scharrelaar was in de verste hoek van haar gezichtsveld blijven hangen. En de jeuk, sjééses, de jeuk.

Joshua Tree National Park was anders dan de woestijnen die ze uit films kende. Niet zanderig, eerder gruisig. En niet leeg, maar

vol met achteloos opgestapelde granieten rotsen die de omgeving iets surrealistisch gaven, zodat van alle plekken waar je gesmolten zakhorloges en olifanten op spaghettiptipoten zou kunnen tegenkomen, je er hier het minst van zou opkijken. In een folder van het nationale park had ze iets gelezen over *jumbo rocks*, waarvan ze al meerdere was tegengekomen. Indrukwekkende rotsen die wel dertig meter de lucht in staken en waar soms een mens in een tuigje aan hing op weg naar boven of beneden.

‘Joshua Tree’ was een mojavewoestijn. En wel de enige ter wereld. Ze had er met interesse over gelezen. De unieke vegetatie. De creosootstruiken en de grillige boompjes waarnaar het gebied was vernoemd. De woestijn was beige van veraf, maar kleurrijk van dichtbij. Ze was tussen zeeën van gele bloemetjes door gelopen. Hoe dichter je bij de lagergelegen bewoonde wereld kwam, hoe kaler het landschap werd. Hetzelfde gold voor hoe hoger je kwam. Vanuit de hoogst gelegen delen zag je de omliggende dorpen in het dal, die de indruk wekten op fietsafstand te liggen maar in werkelijkheid op anderhalf uur rijden lagen. In het donker zag je aan de horizon een baken van lichtvervuiling. Dat was Los Angeles.

Ze krabde.

Waar zij zat, precies tussen hoog en laag in, was er geen kans om een glimp van de bewoonde wereld op te vangen. Dat gevoel overal ver vandaan te zijn was precies wat ze nodig had. Als ze nou eindelijk eens lang genoeg alleen was, alleen met al haar gedachten, dan zou er uiteindelijk één gedachte overblijven.

Dat Jut op haar stond te wachten gaf niet. Ze keek op haar horloges – eerst naar het verkeerde, dat stilstond, toen naar het andere. Hij was vijf minuten geleden op de parkeerplaats aangekomen, zoveel was zeker. Jut was stipt. De wandeling kostte haar meer tijd dan ze had ingeschat. Ze ook wel erg rustig aan gedaan. En nu zat ze hier onnodig te pauzeren, met nog vijf kilometer te gaan. Niet fraai, maar Jut zou er geen punt van maken. Ze zou instappen en

zeggen: sorry, het duurde langer. Waarop hij zou zeggen: best, lieverd, helemaal best.

Ook al gaf het niet, ze zag nu toch hem voor zich. Hoe hij maar weer in de auto ging zitten en de airco aanzette. En in de navigatie opzocht of hij eigenlijk wel goed zat. Ze zag voor zich hoe haar vriend naar de plek keek waar zijn vriendin tevoorschijn zou komen. En hoe, wanneer dat eindelijk gebeurde, zijn gezicht zou oplichten.

2

Net toen ze het opgaf – overeind wilde komen, weg wilde wezen – slaakte het scharrelende figuurtje zijn tweede kreet. Een langgerekte deze keer, als in de oude westernfilms. Oe-oe-oe, deed hij, a-a-a.

Ze móést wel kijken.

Hij wankelde rond met zijn hoofd in zijn nek en met zijn vlakke hand tegen zijn mond klapperend. Hij scheen te denken dat hij alleen was, oe-oe-oede maar door.

En ineens was hij er weer, haar vader. Toen hij nog leefde had hij haar jarenlang na het avondeten gevraagd om Hope uit te laten en als ze daar geen zin in had gezegd dat ze onderweg de liefde van haar leven zou kunnen tegenkomen. Dan zuchtte en snauwde ze soms, omdat het zo belachelijk was wat hij had verzonnen om haar de kou in te krijgen, het donker. Hoe dom dacht hij dat ze was. En toch kwam ze dan met minder tegenzin van de bank af, lijnde ze met minder tegenzin Hope aan en ging met minder tegenzin naar buiten, de kou in, het donker.

Het vertrek dat ze had ingezet vloeide uit haar spieren. De onbekende met de tulband en het blote bovenlijf was aan de ene kant zomaar iemand, maar aan de andere kant iemand die hij kón zijn. Ze legde haar rugtas weer weg. Het was beter om nog even te blijven.

De kreet galmde na. De jongen liet zijn armen bungelen en zijn hoofd naar voren zakken. Hij bevroor in die houding, als een staande kapstok in een bruine kroeg. Hij was iets dichterbij gekomen maar was nog steeds ver weg. Op zijn rug bleek een zeer kleine rugtas te zitten. Kleuterformaat.

Ze keek over haar schouder naar de houten wegwijzer bij het lagergelegen pad. Bij de westelijke entree van het nationale park had een ranger benadrukt hoe belangrijk het was om op de uitgezette routes te blijven. Hij had daarbij een tikje geïrriteerd geleden, alsof ze zojuist had aangekondigd offroad te gaan. In werkelijkheid was zij wel de laatste die dat zou durven.

Als het pad áchter haar lag, lag het hoogstwaarschijnlijk niet ook vóór haar, waar de onbekende als kapstok stond. Ze begon na een tijdje te denken dat hij alleen in haar verbeelding bestond: het resultaat van een zonnesteek die ze over zichzelf had afgeroepen door op het heetst van de dag zonder hoed te gaan hiken – zo'n klein rugtasje kon ook alleen uit háár fantasie komen.

Te lang niet geknipperd. Er schoof een troebele laag over haar blikveld als de bodem van een lege jampot. Haar lenzen, droog door het staren in de flakkerende hitte, waren van haar irissen af geschoven. Een paar keer sloot ze haar ogen lang en stevig: meestal eindigden de cilinders dan weer op hun juiste plek. Toen dat inderdaad gebeurde moest ze even zoeken.

Hij zat nu op zijn hurken. Zag ze het goed, ja, ze zag het goed – zijn broek lag op zijn enkels. Geschokt drukte ze zich plat op het plateau, wegkijkend van het tafereel. Af en toe controleerde ze of het voorbij was. Het was alsof hij haar wilde bewijzen dat haar verbeelding hier niets mee te maken had. Toen hij klaar was liep hij weg. Weg van haar, met zijn handen achter zijn hoofd gevouwen als een spits die net een goal had gemist, traag en meanderend, alsof hij van gedachten bleef veranderen over de kant die hij op moest.

Misschien was hij de enige overlevende van een mislukte drugs-deal, stond ergens achter een heuvel een kring van doorzeefde jeeps en doorzeefde dealers en doorzeefde pitbulls, zat in dat gekke kleine rugtasje een pak cocaïne, of een wapen. Maar van alle verklaringen die ze verder bedacht lag er één voor de hand: hij was een verdwaalde wandelaar.

Ze zou moeten opstaan. Ook geluid moeten maken. Terwijl de trillingen van de warme lucht de onbekende dreigden op te slokken dacht ze aan alles wat haar kon overkomen. Maar ook, steeds weer, aan haar vader en wat die na etenstijd had gezegd om haar zover te krijgen Hope uit te laten.

Haar hartslag ging een paar versnellingen omhoog, zoals wanneer ze haar hand opstak in een volle zaal. Druppels rolden langs haar benen terwijl ze opstond. Natuurlijk twijfelde ze nog tot het laatste moment, tot vlak voor hij over de rand van een heuvel uit het zicht zou verdwijnen. Ze ging op haar tenen staan.

Joehoe, zei ze toen haar kuiten begonnen te trillen. En toen harder: Joehoe!

3

Van dichtbij was hij toch meer een man dan een jongen, maar wel pas sinds kort. Hij stond aan de voet van haar rotspartij omhoog te kijken, met zijn hand boven zijn wenkbrauwen. In de slagschaduw zag ze zijn ogen niet. In zijn andere hand hield hij twee slappe bloemen.

Het was duidelijk dat hij met regelmaat zware dingen tilde. Zijn shirt, dat hij zo nadrukkelijk niet aanhad, zat om zijn hoofd geknoopt – er staken koperen plukken uit. Zijn snor viel haar als laatste op. Een lichtblond, zacht glinsterend strookje.

Ook al wist ze nog niets over hem, toch wist ze een paar dingen meteen. Dit was iemand die nooit smeerde en toch nooit verbrandde. Iemand die nooit lachte om aardig over te komen, maar toch nooit meteen als onsympathiek werd beschouwd. Iemand die wetten overtrad, maar nooit een vrouw zou aanranden.

Hij had zich wild omgedraaid om te bepalen waar haar geroep vandaan was gekomen, met meezwiepende armen die hij, zodra hij haar had gelokaliseerd, de lucht in stak waardoor hij iets weg had van de bomen om hem heen. Daarna was hij met weinig haast haar kant op gekomen. Zelfs met zo weinig haast dat ze in de war was geraakt: kwam hij uit beleefdheid? Wanneer zijn weg werd gehinderd door stenen en struiken maakte hij kalmpjes een omweg. Onderweg had hij belangstellend om zich heen gekeken.

Hij had alleen nog gezwegen sinds hij was aangekomen. Hij stond daar maar met die verlepte bloemen. Kennelijk was zij weer aan zet.

Alles onder controle? vroeg ze in het Engels.

Na een lange hoestbui schraapte hij zijn keel.

Twee vragen, zei hij. Zijn stem klonk hees. Eén: heb je water? En twee: wie doet er nou twee horloges om?

Simeon Wells was de weg niet kwijt geweest, hij had alleen niet geweten waar hij was. Verder wilde hij het er niet over hebben. Hij liep voor haar uit over het wandelpad terwijl ze het er niet over hadden. Hij goot het laatste beetje water in zijn mond en dronk met lange teugen ook haar tweede fles water leeg. Beide gooide hij op de grond waarna zij ze opraapte en in haar tas terugdeed. Het was moeilijk om hem bij te houden.

Simeon, zei ze hijgend – het is warm, zullen we iets langzamer lopen?

Niemand noemt me zo, zei hij achterom.

Je heet toch Simeon?

Sim, noem me Sim, zoals iedereen. Heb je ook wat te eten?

Terwijl ze hem haar zakje Cheez-its overhandigde keek ze wat beter naar de verlepte bloemen. De ene was roze, de andere rood.

Net toen ze wilde vragen waarom hij gerbera's had meegebracht naar de woestijn – het was uitgesloten dat ze hier groeiden – vroeg hij met zijn mond vol zoutjes of dit de Maze Loop was.

Ze bevonden zich inderdaad in het Maze Loop-gebied, waar meerdere wandelroutes elkaar kruisten zodat je je wandeling zo uitgebreid kon maken als je wilde. Anderhalf uur geleden was ze vertrokken vanaf de North View Trail. Het pad had in het begin nog op een pad geleken – een zandweggetje met aan weerszijden hier en daar een steen – maar was geleidelijk in een rotsachtig doolhof veranderd. Alleen wegwijzers bevestigden dat ze goed zat. Bij de kruising met de Maze Loop Trail was ze die route gaan volgen.

Ze had de halve ochtend zitten twijfelen tussen de tientallen *hiking trails* in het parkfoldertje, tot het alleen nog ging tussen de populaire en relatief dicht bij elkaar gelegen Maze Loop-hike en het Lost Horse Mine-pad. Beide klonken alsof het er slecht met de wandelaar kon aflopen. Dat was waar ze zin in had: een route die gevaarlijk leek zonder het ook echt te zijn.

Ze had gedacht het stuk van begin tot eind alleen te lopen. Maar hier draafde ze dan in het kielzog van een vreemde die haar rantsoen opmaakte, gerbera's bij zich had en een rugtasje waar een pistool in kon zitten. Het zou wat zijn als dit hem was, de ware, maar het kon ook nog niet worden uitgesloten.

Ja, zei ze. Dit is inderdaad de Maze Loop.

Het pad nam weer duidelijke vormen aan. Er lag rul wit zand dat eruitzag alsof het pas was gestort. Salamanders schoten over de stenen en vogels vlogen op. Weer die gele bloemetjesvelden.

Sim sprong behendig van steen naar steen. Ze kon eromheen lopen maar volgde zijn voorbeeld, alleen dan niet behendig. Zijn bruin geworden schouders en rug weigerden rood te worden. Ze zou hem onmiddellijk insmeren als hij haar dat vroeg.

Hoelang was je verdw- wist je niet waar je was?

Hoe laat is het, vroeg Sim, alsof hij de vraag niet had gehoord.

Ze keek op haar horloges. Hij had zich hardop afgevraagd waarom het er twee waren maar niet op haar antwoord gewacht. In plaats daarvan had hij zijn klim ingezet, hij was met zijn vieze sportschoenen op het pompoenenkleedje gestapt en meteen aan de andere kant naar beneden geklommen.

Bijna twee uur, zei ze.

Valt mee. Heb je een smartphone bij je?

Op een open plek bleven ze staan. Ze stak haar hand in het zijvak van haar rugtas zonder hem van haar rug te halen. Het was een diep vak zonder rits, makkelijk bereikbaar en daardoor aan het eind van de dag volgeslibd met flesdoppen, haarelastiekjes, verpak-

kingsresten en pinbonnen. Ze viste de telefoon eruit die hij net een 'smartphone' had genoemd, wat anno 2017 niemand meer deed, dacht ze.

Leeg, zei ze. Maar ik zou sowieso geen internet hebben. Nergens ontvangst hier.

Hij liep door. Speels haalde ze hem in; op zijn beurt zou hij háár inhalen, waarna zij hém weer en zo zouden ze lachend hun weg vervolgen. Maar zo ging het niet, zodat zij tot haar spijt nu voorop liep. Af en toe keek ze om. Nooit keek hij dan naar haar.

Ze had zijn leven gered. Als je van de paden af gaat, had de ranger bij de entree gezegd, eindig je dood onder een *cat's claw*. Dat was hoogstwaarschijnlijk een boom. Al die waarschuwingen waren haar overdreven voorgekomen, maar binnen het eerste uur in Joshua Tree begreep ze waar de verraderlijkheid 'm in zat: de rotsformaties waren weliswaar allemaal verschillend maar juist ook heel erg hetzelfde. Je kon er een uitkiezen en in je hoofd prenten, dan even weggijken en de verkeerde aanwijzen. Ze bestonden uit de rossige stenen, grote en kleine, met kieren en spleten die als je je fantasie gebruikte op bizarre dieren leken. Beroemd was de Skull Rock, die door de eeuwen heen geërodeerd was tot een kolossale menselijke schedel met lege oogkassen en een tandeloze mond. Het was een van de weinige herkenningspunten in dit natuurgebied dat zo groot was als Friesland. De Skull Rock Trail was in haar top vijf beland bij het kiezen van een route, maar afgevalen omdat hij te kort was en te veilig overkwam.

Ik ben vanochtend om halfzeven vanaf de North View-parking anderhalve mijl naar het oosten gelopen, zei Sim, die het er kennelijk toch over wilde hebben. Anderhalve mijl naar het oosten en toen anderhalve mijl terug naar het westen. Waar had ik moeten uitkomen, denk je? Inderdaad: waar ik begonnen was. Nou, zo werkt het niet in Joshua Tree. Mijn richtingsgevoel is goed, weet je, meer dan goed.

Hij zei het alsof ze het niet in haar hoofd moest halen om daaraan te twijfelen.

Zet me in een jungle, vervolgde hij – en ik loop er in een rechte lijn weer uit. Je wilt mij bij je hebben als je de wildernis in gaat. Maar Joshua Tree... Er is iets raars met deze plek. Hij fuckt met je hoofd.

Hij moest zich toch óók realiseren dat ze zijn leven had gered. Hij liep niet meer alsof de dood hem op de hielen zat, maar intussen zo langzaam dat ze haar pas moest inhouden. Ook was hij niet meer zo zwijgzaam, hij praatte zelfs heel veel. Hij vertelde over een stelletje dat begin juli vermist was geraakt, hier in Joshua Tree, op deze trail. Jordan kende hij van werk. Die wachtte op je als iedereen was vertrokken en jij nog met een knoop in je veters zat te kloten. Jordan was de enige collega van de Longbeach-golfclub die oké was, de enige die nog iets van zich had laten horen na Sims onterechte ontslag. Jordan was een van de goede motherfuckers.

Sim was naast haar komen lopen. Hij was lang voor een Amerikaan, maar klein voor een Nederlander zoals zij.

En de vriendin? vroeg ze.

Jordan hield veel van haar.

Ware liefde? vroeg ze.

Sure, whatever.

Het pad slingerde steeds meer.

Een maand of twee zijn ze vermist geweest.

Wow. Hoe hebben ze dat overleefd?

Niet, zei Sim. Ze begonnen aan de Maze Loop en hebben hem nooit afgemaakt.

Hij was die morgen voor zonsopgang opgestaan om op zoek te gaan naar de locatie waar Jordan en Rachel nog maar een paar weken geleden waren gevonden. Hij corrigeerde zichzelf: *zouden zijn gevonden*. Hij hield de gerbera's omhoog.

Om onder de boom te leggen, zei hij. Er is een bloemenzaak in Twenty Nine Palms. Ik wilde een serieus boeket, met verschillende

kleuren en hoogtes, je weet wel, zoals een boeket eruit moet zien. Maar het goedkoopste was vierenveertig dollar. Vierenveertig! Dat vind ik te veel voor overleden mensen. Daarom heb ik losse bloemen meegenomen. Een voor Jordan en een voor Rachel. Het gaat om het gebaar, toch?

Het klonk niet als een vraag.

Om onder de boom te leggen? vroeg ze.

Katachtig sprong Sim over een lage rots die het pad blokkeerde. De geur van zoutjes dreef achter hem aan.

De boom waaronder ze zijn gevonden, zei hij. Ik bedoel, *zouden zijn gevonden*.

Zij klom ook over de rots en dacht aan wat de ranger bij de entree had gezegd.

Een cat's claw? vroeg ze.

Sim klemde de slappe stelen onder het elastiek van zijn korte joggingbroek waardoor ze een glimp van zijn boxer opving. Die was strak en wit. Ze liepen een eind door, totdat hij haar plotseling de weg versperde. Hij keek in haar ogen alsof hij dat al zo vaak had gedaan. Zijn irissen waren zo donkerbruin dat ze zwart leken en zijn wimpers juist lichtblond, alsof er ijs op lag.

Ik laat je zien dat deze plek met je hoofd fuckt, zei hij.

Ze werd rondgedraaid. Kordaat verplaatste Sim zijn greep van haar ene naar haar andere schouder, moeiteloos, alsof hij gewend was om mensen rond te draaien. En zij liet zich ronddraaien, met haar hakken in het zand, alsof ze gewend was om rondgedraaid te worden. Sim draaide ook een beetje, de tegengestelde kant op.

Je moet natuurlijk wel je ogen dichtdoen.

Het zonlicht boorde door haar oogleden, behalve wanneer Sims gestalte het blokkeerde. Behalve de zoutjes rook ze iets onbekends wat niet lekker maar wel aangenaam was, een geur die een ander zomaar kon afstoten – maar haar niet. Zoutkorreltjes op zijn vingers schuurden over haar bezwete huid. Dan klonk zijn stem weer vóór, dan weer achter haar.

Een cat's claw geeft meer beschutting dan een *J-tree*, zei hij. Maar ik weet niet wat ik ervan moet geloven.

Hij vervolgde het verhaal over Jordan en Rachel. Het was haar twintigste verjaardag geweest. Ze zouden voor zonsopgang zijn vertrokken van hun Airbnb aan de rand van het park en met haar Lexus, een kastanjebruin onding waarin niemand gezien wilde worden, naar de parkeerplaats van de Maze Loop zijn gereden. Uit de autopsie zou gebleken zijn dat Rachel op enig moment een hoofdwond had opgelopen. Hoe en wanneer was onduidelijk. Als dit klopte had Jordan er volgens Sim niets mee te maken. Misschien was het gebeurd toen ze nog op het pad liepen en hadden ze een stuk willen afsnijden om sneller bij de auto terug te zijn. Misschien was het gebeurd toen ze al verdwaald waren. In beide scenario's had Rachels toestand hun kansen er niet beter op gemaakt.

Het was heerlijk om te worden rondgedraaid. Misschien zou het nog even zijn doorgegaan als ze haar mond had gehouden. Toen ze zei dat ze het een tragisch verhaal vond werd ze stilgezet. Sim hield haar op armlengte voor zich uit zodat ze niet zou vallen.

Zeg het maar. Waar kwamen we vandaan en waar moeten we naartoe?

Ze wilde grappen dat ze zich dat dagelijks afvroeg, maar kwam niet snel genoeg op de Engelse vertaling. De bloemen hingen slapper dan ooit over Sims broekrand. Toen de ergste duizeligheid voorbij was keek ze om zich heen. Ze had verwacht wel enig idee te hebben, maar dat was niet zo. Op goed geluk wijzen stond haar tegen; hij probeerde haar iets te bewijzen wat ze al wist. Dat dit park met je hoofd fuckte was de reden dat ze voor haar pauze een plek met uitzicht op een wegwijzer had gekozen. En dat zij, in tegenstelling tot Sim, geen risico's nam.

Een van de rangers zei al dat verdwalen hier makkelijker is dan niet verdwalen, zei ze.

O ja? zei Sim, het klonk sarcastisch. Zei de ranger dat?

Ineens dacht ze het te weten, ze wees. Dáár kwamen we vandaan.